

VI KEELAND

Bookzone
BUCUREȘTI, 2021

CAPITOLUL 1

Sophia

— Așteaptă!

Agenta de securitate a tras cordonul din nailon de la un suport la altul, blocând accesul pasagerilor spre poartă. Femeia a ridicat apoi privirea și s-a încruntat când a văzut cum mă năpustesc spre ea, trăgând valiza după mine. Alergasem de la terminalul C la terminalul A și acum găfâiam ca un fumător înrăit.

— Îmi pare rău că am întârziat. Aș putea totuși să mă îmbarc?

— Ultimul apel pentru îmbarcare a fost în urmă cu zece minute.

— Avionul cu care am venit a avut întârziere și am alergat într-un suflet de la terminalul de sosiri internaționale. Vă rog, trebuie neapărat să fiu la New York mâine-dimineață, și acesta este ultimul zbor!

Femeia nu a părut impresionată și m-a cuprins disperarea.

— Vă rog să mă ascultați! Iubitul m-a părăsit în urmă cu o lună. Am zburat de la Londra ca să ajung la noul loc de muncă unde trebuie să mă prezint mâine – un post unde voi lucra cu tatăl meu, deși nu mă înțeleg *deloc* cu el. Consideră că nu sunt calificată – și poate că are dreptate –, dar trebuia să plec dracului din Londra!

am spus eu, clătinând din cap. Vă rog să mă lăsați să urc în avion! Nu pot întârzia din prima zi la muncă!

Chipul femeii s-a mai împlânzit.

— Mi-am croit drum cu greu și am avansat în compania asta în ultimii doi ani, dar de câte ori mă întâlnesc cu tata, primul lucru care mă întreabă este dacă mi-am găsit un bărbat, și nu cum îmi merge la serviciu. Stați să mă asigur că nu au închis ușile!

Am răsuflat ușurată când s-a dus la birou și a dat un telefon. În scurt timp, a revenit și a desprins cordonul.

— Dați-mi biletul!

— Sunteți extraordinară! Vă mulțumesc din suflet!

— Demonstrați-i tatălui dumneavoastră că se înșală!

Mi-a scanat apoi biletul de pe telefon și mi l-a dat înapoi, făcându-mi cu ochiul.

Am alergat până la avion și m-am îmbarcat. Aveam locul 3B, dar acolo nu mai era niciun spațiu liber pentru bagajul de mână. Însoțitoarea de zbor s-a apropiat, cu o expresie nefericită pe chip.

— Știți cumva dacă mai este loc în altă parte? am întrebat.

— Totul e ocupat. Va trebui să întreb dacă poate fi dus în cală.

M-am uitat în jur. Toți pasagerii mă țintuiau cu privirea de parcă aș fi ținut avionul pe loc. *O! Poate că așa și e.* Am schițat un zâmbet, oftând.

— Minunat! Mulțumesc.

Stewardesa mi-a luat bagajul, în timp ce eu mă uitam la locul liber de lângă culoar. Puteam să jur că îmi cumpărasem bilet la geam. L-am verificat din nou și m-am uitat la numerele de pe scaun, apoi m-am aplecat să vorbesc cu persoana care îmi ocupase locul.

— Îmi cer scuze, dar cred că v-ați așezat pe locul meu...

Bărbatul, al cărui chip era ascuns după *Wall Street Journal*, a ridicat privirea și a lăsat ziarul jos. Strângea din buze de parcă el era cel deranjat de situație. Au trecut câteva secunde până când i-am observat și celelalte trăsături, dar când am făcut-o, am rămas cu gura căscată, iar el a schițat un rânjet.

Am clipit de câteva ori, sperând că am vedenii.

Nu! Nu se poate! O...

Am clătinat din cap.

— E o glumă!

— Mă bucur să te văd, Fifi!

Nu. *Pur și simplu nu vreau să cred.* Ultimele săptămâni fuseseră oribile, și acum asta...

Weston Lockwood!

Dintre toate avioanele din lume, dintre toți oamenii de pe planeta asta, cum naiba am nimerit chiar lângă *el*? Ironia sortii?

M-am uitat în jur, sperând să găsesc un alt loc liber, dar bineînțeles că nu era niciunul. Însoțitoarea de bord, care nu fusese deloc încântată de problema mea cu bagajul de mână, a apărut din nou lângă mine, de data asta și mai agitată.

— E vreo problemă? Așteptăm să vă ocupați locul ca să putem trece de poartă.

— Da. Nu pot sta aici. Mai este vreun loc liber?

— Acesta este singurul loc liber, mi-a răspuns, cu mâinile în șolduri. Vă rog să vă așezați, domnișoară.

— Dar...

— Dacă nu o faceți, voi fi nevoită să chem paza.

M-am uitat la Weston și nemernicul a avut tupeul să zâmbească.

— Ridică-te! m-am răstit eu, străfulgerându-l cu privirea. Dacă nu se poate altfel, măcar să stau pe locul meu.

Weston s-a uitat la însoțitoarea de zbor și i-a zâmbit fermecător.

— E atrasă de mine încă din școala generală. Țsta e felul ei de a mi-o arăta, i-a răspuns, făcându-i cu ochiul și întinzând mâna. Poftim, stai în locul meu!

Am strâns tare din ochi.

— Dă-mi voie să trec! am bombănit, furioasă că trebuia să mă strecor în așa fel încât să nu ni se atingă trupurile.

M-am trântit apoi pe scaun și, înghesuindu-mi geanta sub scaunul din față, mi-am prins centura de siguranță.

Însoțitoarea de bord a început imediat să facă instructajul obișnuit înaintea decolării, apoi avionul s-a depărtat ușor de poartă.

Ticălos ca de obicei, partenerul meu de drum s-a aplecat spre mine.

— Arăți minunat, Feef. Cât a trecut de când nu ne-am văzut?

Am oftat adânc.

— Evident, nu suficient de mult, din moment ce stai acum lângă mine.

— Încă te mai prefaci că nu ești interesată? m-a întrebat, zâmbind.

— Încă îți mai faci iluzii? am pufnit, dând ochii peste cap.

Din nefericire, privirea mi s-a oprit asupra celui pe care-l disprețuisem toată viața. Se pare că nemernicul

arăta și mai bine. Weston Lockwood fusese un adolescent chipeș – era imposibil să nu recunoști asta –, dar bărbatul care stătea acum lângă mine era cu adevărat superb. Avea maxilarul puternic, nasul statuar și ochii albaștri ca ghețarii din Alaska. Pielea bronzată și micile riduri din jurul ochilor mă făceau să-l consider – nici eu nu știu de ce – al dracului de sexy. Buzele-i cărnoase erau înconjurate de barba nerasă de o zi, iar părului negru nu i-ar fi stricat o tunsoare. Dar, în loc să arate neîngrijit, stilul lui Weston Lockwood trăda o sexualitate cu totul aparte. În mod normal, nu era genul meu și, cu toate astea, privindu-l acum, mă întrebam ce mă atrăgea la „genul meu”.

Păcat că era un nemernic. *Și un Lockwood, pe deasupra.* Cei doi termeni constituiau, de fapt, un pleonasm, deoarece Lockwood era sinonim cu nemernic.

Mi-am impus să mă uit fix la scaunul din față, deși simțeam privirea lui ațintită pe chipul meu. În cele din urmă, mi-a devenit imposibil să-l ignor, așa că m-am întors, mânioasă, spre el.

– Ai de gând să te holbezi la mine tot drumul?

– S-ar putea. E o priveliște plăcută.

– N-ai decât, i-am răspuns, clătinând din cap. Eu am treabă.

Nervoasă, am luat geanta și am început să caut prin ea. Plănuisem să citesc dosarul „Hotelul Contesa” în timpul zborului, dar mi-am dat seama că laptopul meu nu e în geantă. Îl pusesem în valiză, deoarece am presupus că o voi avea cu mine. *Minunat!* Acum laptopul era în cală. Ce șanse aveam să-l mai găesc întreg la destinație? Asta, dacă mai era acolo. Și cu ce naiba o să-mi țin mintea ocupată în timpul zborului? Ca să nu mai spun că întâlnirea cu avocații Contesei avea loc mâine-dimineață, iar eu nu eram câtuși de puțin pregătită.

Acum voi fi nevoită să stau trează toată noaptea ca să studiez materialele.

Fantastic!

Al dracului de fantastic!

În fine, în loc să mă agit – cum fac de obicei în astfel de situații –, am decis să recuperez din somnul pe care îl voi pierde la noapte, așa că am închis ochii și am încercat să adorm în timp ce avionul decola. Din nefericire, gândurile îmi zburau la bărbatul de lângă mine.

Doamne, cât îmi e de antipatic!

Întreaga mea familie o ura pe a lui.

Hatfield și McCoy, două familii rivale de mai bine de un secol. În ceea ce ne privește, rivalitatea dura de pe vremea bunicilor. Cu toate astea, în cea mare parte din copilăria mea, ne-am învățat în aceleași cercuri sociale. Weston și cu mine am fost la aceleași școli particulare, ne-am întâlnit deseori la străngeri de fonduri sau alte asemenea evenimente și aveam prieteni comuni. Casele noastre, din Upper West Side, erau la câteva străzi distanță una de alta și totuși, la fel ca părinții și bunicii noștri, păstram distanța pe cât de mult se putea.

În fine, cu o singură *excepție*.

Care s-a dovedit o greșeală cumplită. Săvârșită într-o noapte.

De cele mai multe ori, pretindeam că nu s-a întâmplat.

De cele mai multe ori...

Cu excepția nopților cu lună plină...

Când mă gândeam la asta.

N-o făceam des.

Dar când o făceam...

Nu te mai gândi! mi-am spus, trăgând adânc aer în piept ca să alung *acele* amintiri.

Numai la asta nu mă mai gândeam acum.

Dar de ce dracului stătea lângă mine?

Ultima dată când am auzit de el, locuia la Las Vegas. Conducea afacerile cu hoteluri ale familiei sale – nu că m-ar fi interesat ce face.

În cazul ăsta, ce șanse erau să dau peste el în drum spre New York? Nu mai fusesem pe coasta de est de vreo șase ani. Cu toate astea, acum stăteam unul lângă altul, în același avion, în același timp.

O!

La naiba!

Am deschis brusc ochii.

Nu se poate!

Să dea Domnu' să nu fie asta!

– De ce mergi la New York? l-am întrebat, întorcându-mă spre el.

– Ia ghici! mi-a răspuns, rânjind.

– Ca să-ți vizitezi familia? am întrebat, cu speranță în glas.

El a clătinat încet din cap, continuând să zâmbească arogant.

– În scop turistic?

– Nu.

Am închis ochii, cu umerii prăbușiți.

– Nu-mi spune că te-au trimis ai tăi să te ocupi de Hotelul Contesa?

– Se pare că ne vom vedea mai des decât pe parcursul acestui zbor, mi-a răspuns, așteptând să-l privesc înainte să arunce bomba.

CAPITOLUL 2

Sophia

— Fifi, nu pe-acolo!

Am coborât din lift la etajul patru, unde m-a întâmpinat chiar Domnul Minune.

— Dispari, Lockwood!

A intrat în liftul din care tocmai ieșisem, dar a ținut ușile.

— Cum vrei, dar nu e nimeni în sala de ședințe nr. 420.

— De ce nu? l-am întrebat, întorcându-mă spre el.

— Au mutat întâlnirea la biroul avocatului hotelului din centrul orașului, în Clădirea Flatiron.

— Glumești! Nu m-a contactat nimeni. De ce au mutat-o?

— Nu știu. Bănuiesc că vom afla când ajungem acolo. Cobor! Vii sau nu? m-a întrebat, apăsând pe butonul de comandă. Nu au schimbat ora, iar traficul e infernal.

M-am uitat peste umăr spre sala de ședințe. Nu era nimeni, așa că, suspinând, am intrat în lift. Weston stătea în spatele meu, dar, imediat cum s-au închis ușile, a venit lângă mine.

— Ce faci?

— Nimic.

— Du-te la locul tău! Nu sta atât de aproape!

Weston a chicotit, dar nu s-a mișcat. Mă enerva faptul că îmi plăcea parfumul pe care îl răspânda: o aromă de stejar proaspăt tăiat, împletită cu miresme de săpun și piele naturală. Ale naibii uși nu se mai deschideau odată! Cum s-au deschis, am și zbughit-o spre ușa de la intrare, fără să mă uit în urmă.

Patruzeci de minute mai târziu, după ce-am luat un taxi – care a parcurs nici jumătate de bloc în zece minute – și două metrouri, care miroseau încântător a urină, am intrat într-un suflet în foaietul Clădirii Flatiron.

— Îmi puteți spune la ce etaj e firma Barton & Fields? am întrebat la recepție.

— La etajul cinci, dar liftul nu funcționează azi, mi-a răspuns recepționarul.

Eram deja în întârziere și nu aveam timp să aștept, așa că am întrebat un paznic unde e casa scârilor.

După ce am urcat cinci etaje, ce nu păreau să se mai sfârșească, purtând o pereche de pantofi cu tocuri de zece centimetri și cărând o servietă din piele plină cu documente, m-am apropiat, în sfârșit, de ușile din sticlă ale firmei de avocați. Recepționera vorbea cu cineva, iar în fața mea mai așteptau două persoane, așa că m-am uitat pe telefon să văd cât e ceasul. Speram din suflet că nu au început întâlnirea la timp, din moment ce au schimbat locul fără să mă anunțe, mai ales că și Weston pierduse cu siguranță tot atâta vreme pe drum. Când mi-a venit, în sfârșit, rândul, m-am apropiat de recepționară.

— Bună ziua! Numele meu e Sophia Sterling. Am o întâlnire cu Elizabeth Barton.

— Domnișoara Barton are o întâlnire în oraș, mi-a răspuns recepționera, clătinând din cap. La ce oră erați programată?

— De fapt, întâlnirea trebuia să aibă loc la Hotelul Contesa, dar a fost mutată aici.

— Am văzut-o plecând de dimineață, mi-a răspuns, încruntată, dar mai verific o dată. Poate că s-a întors în timp ce pregăteam cafeaua.

A apăsat pe câteva taste și a ascultat în cască, apoi a dat-o jos.

— Nu răspunde. Mă duc să văd dacă e în birou sau în sala de ședințe.

A revenit însoțită de o doamnă îmbrăcată într-un costum.

— Bună ziua! Sunt Serena, asistenta domnișoarei Barton. Întâlnirea dumneavoastră are loc în centru, la Hotelul Contesa, în sala 420.

— Nu! De acolo vin! Așa a fost inițial programată, dar a fost mutată aici.

— Îmi pare rău, mi-a răspuns, clătinând din cap. Cine v-a spus asta s-a înșelat. Am sunat-o pe Elizabeth pe telefonul mobil și mi-a confirmat. Întâlnirea de la ora nouă a început acum un ceas.

Am simțit un val de căldură din cap până în picioare. *O să-l omor pe nenorocitul ăla!*

— Îmi pare rău că am întârziat, m-am scuzat de cum am intrat.

Femeia care stătea în capul mesei și care am bănuțit că este Elizabeth Barton, consilierul general al Hotelului Contesa, s-a uitat la ceas, cu o expresie aspră pe chip.

— Poate că unul dintre participanții care a ajuns la timp vă poate pune la curent cu ce s-a discutat, mi-a răspuns, ridicându-se în picioare. Ce-ar fi să luăm o pauză de zece minute, apoi vă răspund la eventualele întrebări atunci când revenim?

— Sunt încântat s-o pun eu la curent pe domnișoara Sterling, a spus Weston, zâmbind.

Avocata i-a mulțumit, apoi a ieșit, însoțită de doi bărbați pe care nu-i mai văzusem până atunci. Am avut nevoie de toată puterea voinței ca să nu-mi dau frâu liber mâniei – cel puțin, până n-am văzut ușa închizându-se în urma lor. Weston s-a ridicat în picioare, cu gândul să-și ia și el o pauză, convins, probabil, că o să scape teafăr și nevătămat.

N-avea nicio șansă, la dracu'!

M-am așezat în fața ușii ca să-i blochez trecerea.

— *Mizerabilule!*

Și-a încheiat nasturii de la sacou cu un rânjet arogant pe buze.

— Nu vă învață nimic la Wharton? Totul e permis în dragoste și război, Fifi.

— Nu-mi mai spune așa!

Weston a cules o scamă imaginară de pe brațul costumului mult prea scump.

— Vrei să te pun la curent cu ce s-a discutat?

— Bineînțeles că vreau, ticălosule! Doar din cauza ta am lipsit.

— Nicio problemă, mi-a răspuns, împreunându-și mâinile și privindu-și unghiile. La masă.

— *Nu iau masa cu tine.*

— Nu?

— Nu!

— Cum vrei, mi-a răspuns, ridicând din umeri. Am încercat să fiu un domn, dar, dacă preferi să vii acasă la mine, pe mine nu mă deranjează.

— Ești nebun! am cârâit eu.

Weston s-a aplecat spre mine și, cum îi stăteam în drum, nu aveam unde să mă duc. Mi-am stăvilat fiorul, căci nu voiam să-i dau satisfacția asta, așa că am rămas fermă pe poziție în timp ce idiotul mi-a șoptit la ureche, învăluindu-mă în parfumul lui ispititor:

— Sunt convins că îți amintești cât de bine ne-am distrat împreună. Cea mai bună partidă de dragoste și ură.

— Sunt convinsă că nici n-ai avut parte de altceva, i-am ripostat printre dinți. Căci nimeni întreg la minte nu te-ar putea simpatiza.

— Păstrează-ți ura! mi-a răspuns, dându-și capul pe spate și făcându-mi cu ochiul. Ne-ar putea fi de folos cât de curând.

Pe la ora opt seara, simțeam nevoia să beau ceva. Am avut impresia că ziua nu se mai sfârșește.

— Pot să comand aici sau trebuie să stau la masă? l-am întrebat pe barmanul restaurantului de la hotel.

— O puteți comanda aici. Vă aduc un meniu.

Bărbatul a dispărut din raza mea vizuală, iar eu m-am așezat pe un scaun de la bar. Am scos o agendă din geanta mea imensă și mi-am notat tot ce-mi spusese tata în ultimele douăzeci de minute. Am folosit verbul *a spune*, deși nu făcuse altceva decât să urle la mine încă din clipa în care mi-a răspuns la telefon. Nici măcar nu m-a salutat; m-a bombardat cu întrebări, fără să se

oprească mai mult de o secundă – cât să tragă aer în piept – ca să-mi dea posibilitatea să-i răspund.

Tata *ura* faptul că bunicul mă pusese pe mine să mă ocup de Hotelul Contesa. Sunt convinsă că l-ar fi preferat pe Spencer, fratele meu vitreg. Nu că ar fi fost mai competent – câteva donații făcute în contul școlilor *Ivy League* îți asigură, ca prin minune, diploma –, ci pentru că Spencer era marioneta lui.

M-am bucurat când am văzut licărind pe ecranul telefonului numele lui Scarlett, căci aveam nevoie de o pauză.

– Nu e ora unu noaptea la voi acolo? am întrebat-o eu.

– Firește, și sunt al naibii de obosită.

Am zâmbit. Scarlett, cea mai bună prietenă a mea, era o englezoaică „pursânge” și îi adoram limbajul licențios, presărat cu expresii tipic britanice.

– Nici nu-ți imaginezi câtă nevoie aveam să-ți aud accentul îngrozitor.

– Îngrozitor?! Dar, draga mea, eu vorbesc o engleză „regală”, pe când tu vorbești o engleză de baltă, à la Queens. Ceva ca o „corcitură” între Manhattan și Tall Island.

– *Long* Island, nu Tall Island.

– În fine...

– Ce faci? am întrebat-o, râzând.

– Ei bine, a venit o tipă nouă la serviciu și am crezut că te-ar putea înlocui pe post de prietenă. Asta până săptămâna trecută când am fost împreună la film. Purta niște *colanți* atât de mulați, că i se vedea forma chiloților tanga.

– O, nu! Nu-i frumos, i-am răspuns, clătinând din cap, cu un zâmbet pe buze.

Scarlett lucra în lumea modei și taxa gafele vestimentare cu mai multă asprime decât o făcea Anna Wintour, jurnalistă și redactor-șef la revista *Vogue*.

— Trebuie să recunoști că sunt de neînlocuit.

— Așa e. Te-ai plictisit, așadar, de New York și ai decis să revii la Londra?

— Dar n-au trecut nici douăzeci și șase de ore de când am plecat, i-am răspuns, chicotind.

— Cum e la noul loc de muncă?

— Păi, în prima zi am întârziat la întâlnirea cu avocatul hotelului, pentru că reprezentantul familiei, care deține jumătate din hotel, m-a trimis să alerg după cai verzi pe pereți.

— Asta e familia celui care în urmă cu *cincizeci de ani* a făcut dragoste cu patroana hotelului care trăia în același timp și cu bunicul tău?

— Da, i-am răspuns, râzând.

Deși lucrurile erau ceva mai complicate de-atât, Scarlett nu se înșela. În urmă cu cincizeci de ani, bunicul meu – August Sterling – a deschis un hotel împreună cu doi buni prieteni: Oliver Lockwood și Grace Copeland. Se pare că bunicul s-a îndrăgostit de Grace și s-au logodit în Ajunul Anului Nou. În ziua nunții, Grace i-a spus la altar bunicului meu că nu se poate mărita cu el, pentru că era îndrăgostită și de Oliver Lockwood. Îi iubea pe amândoi și a refuzat să se mărite cu vreunul dintre ei, deoarece căsătoria înseamnă să-ți dăruiești inima unui singur bărbat, iar a ei pendula între două iubiri.

Bărbații s-au luptat ani la rând pentru ea, dar, cum niciunul n-a reușit să-i cucerească inima cu totul, au pornit toți trei pe drumuri diferite. Bunicul meu și Oliver Lockwood au devenit rivali, construind imperii hoteliere, mereu în competiție unul cu altul, în timp ce Grace și-a canalizat eforturile asupra unui singur hotel de

lux. Toți trei s-au bucurat de succes, iar familiile Sterling și Lockwood au devenit proprietarele celor mai mari lanțuri hoteliere din Statele Unite. Deși Grace avea numai Hotelul Contesa – demarat cu ceilalți doi parteneri –, acesta a devenit unul dintre cele mai valoroase hoteluri din lume, rivalizând cu The Four Season și The Plaza.

În urmă cu trei săptămâni, când Grace a murit după o îndelungată bătălie cu cancerul, familia mea a aflat, șocată, că i-a lăsat bunicului meu patruzeci și nouă la sută dintre acțiuni, tot atâtea lui Oliver Lockwood și două procente unei societăți de caritate. Aceasta își vindea acum procentele prin licitație familiei dispuse să ofere o sumă generoasă, iar familiile noastre se luptau să pună mâna pe ele, deoarece cincizeci și unu la sută însemnau deținerea majorității.

Grace Copeland nu s-a căsătorit niciodată, iar acest ultim gest îmi părea desprins parcă dintr-o tragedie greacă, deși mulți ar fi considerat o nebunie să lași un hotel, în valoare de sute de milioane de dolari, unor bărbați pe care nu-i văzuse de cincizeci de ani.

— Ai o familie nebună de legat, a spus Scarlett. Dar o știi prea bine, nu-i așa?

— Bineînțeles, i-am răspuns, râzând.

Am vorbit un timp despre bărbatul cu care se întâlnise ultima dată și despre vacanța pe care o plănuia, apoi am auzit-o suspinând.

— Te-am sunat, de fapt, ca să-ți spun ceva. Unde ești acum?

— La Hotelul Contesa, din care familia mea deține acum o parte. De ce?

— Ai niște băutură la îndemână?

— Cred că da, i-am răspuns, încruntată. Dar nu sunt în cameră, ci la bar. De ce?